

Nieuwsbrief voorjaar 2016

Dit jaar was het al gelijk druk. We kregen een team van 70 personen bij ons die mobiele medische klinieken hield in de verre omtrek. Verder deelden ze ook voedsel uit en brachten het Evangelie aan de patiënten. Ze hadden ook een groep om de kinderen te vermaken erbij. Wij mochten negen plekken aangeven waar ze gingen werken. Het was een team uit de VS, maar bijna iedereen was van origine uit Oekraïne. Dit was het tweede jaar dat ze hier kwamen. Ik heb nog nooit zo'n groep hier gehad die zo vanuit hun geloof werken als deze.

Iedere avond was er een mogelijkheid voor getuigenissen en het was verkwikkend om te zien hoe God zijn werk doet door al deze jonge mensen die bij ons waren voor de accommodatie en het werk.

Het gastenhuis had 22 personen. De rest werd op de verdieping van het ziekenhuis geplaatst en ook werden er twee containers gebruikt voor de huisvesting. Wij hadden twee tenten uit Nederland gekregen die dienden om schaduw te geven op de plekken waar geen gebouwen staan (de kerken worden onder zeilen gehouden omdat er geen geld is voor een gebouw). Buiten was een keuken gemaakt en omdat het niet regende ging dat heel goed.

Vlak daarna kwam er een ander team uit de VS die in onze regio een school aan het bouwen is en die ons gastenhuis als thuisbasis gebruiken. Ook kwam Dr. Petra – een vriendin van Anne-Marie – tot begin januari. Die werd opgevolgd door de ouders van Anne-Marie, die hier ook ruim een maand verbleven. Daarna was het team uit Nederland aan de beurt. Deze keer zonder mijn ouders omdat mijn moeder een hersenbloeding had gehad. Gelukkig gaat het nu veel beter en we danken God ervoor dat ze zich weer zelf kan redden. We waren druk in de weer om woongelegenheden te maken voor een nieuwe arts die – naar we hopen – dit jaar gaat komen. Bert en Kees waren hier bijna de gehele tijd mee bezig; aanbouwen van kamers en het maken van de veranda (zie foto op laatste blad). Verder werden er deuren en ramen gezet.

Ik ben van plan in augustus naar Nederland te gaan op uitnodiging van een kerk in Waalwijk die ons al jarenlang steunt. Ze gaan volgend jaar een verpleegkundige naar ons sturen die hier twee of drie maanden blijft.

Verder maakten we de verdieping op het ziekenhuis klaar zodat er betere faciliteiten komen (douche en toiletten) en hij werd ook helemaal afgeschilderd. Verder werd er een slaapkamer voor Anne-Marie van deur en ramen voorzien. Henk tegelde de vloer ervan net zoals op vele andere plekken waar dit nog nodig was.

Verslag van mijn bezoek aan Haïti 10 februari – 11 maart 2016

De reis (voor de 7de keer)

De reis naar Passe Catabois is altijd weer een avontuur. Slapen op het vliegveld deze keer. Dat was geen succes In New York waren weinig stoelen en geen banken. Alle winkels waren dicht. Dan met een duur privé

busje naar Bassin Bleu [1], Daar stranden we door het hoge water van de rivier. We krijgen een slaappleats bij een gezin. Het is hun kamer met drie bedden en een tafel. Van een bed met dubbele matras maken we een bed op de tafel De volgende dag gaan we met een omweg naar Port de Paix en dan na 48 uur aankomst Passe Catabois.

Verblijf

Met z'n vieren werden de taken als van zelf verdeeld. Met Theo zorgde ik dat het ontbijt om 7.00 uur klaar stond. De koffie om 11:00 uur was Theo zijn taak en om 12.00 uur zorgde ik voor de lunch. Om 18:00 uur zorgde ik dan voor het avond eten. De afwas was dan weer voor Bert en Kees. Maar ook Arjan sprong regelmatig bij. Na de koffie werd er soms een kaartje gelegd en dan was het weer bedtijd. Zo vlogen de dagen om.

Werk

Er is 6 dagen per week gewerkt. Bert en Kees hebben o.a. ramen en deuren geplaatst en de aanbouw aan de 'dokters' container gebouwd. Voor mij was er weer het nodige tegelwerk. En Theo heeft weer veel schilderwerk verricht. We gunden ons geen tijd voor markt bezoek of het strand. De bakker is nog steeds mijn grote vriend zegt hij, maar de generator draait niet, omdat hij geen diesel kan kopen. Verkeerd beleid zouden we zeggen, maar in Haïti kosten mensenhanden minder geld. Bij het ziekenhuis zien we containers, kamers, het mortuarium en de wasplaats ongebruikt staan. Jammer van al het werk wat daarvoor is verricht[2].

Water

Veel tappunten voor het water staan droog. Gevolg was dat er bij het gasten verblijf kon worden getapt. Vanaf 6:00 uur was het een komen en gaan van mensen en vaak kinderen om water te tappen. Op het hoofd, en met ezels wordt het dan naar huis vervoerd. Het opent je ogen hoe rijk we zijn met onze kraan.

Terug reis

In acht uur met de lijnbus reizen we terug naar Port au Prince, en vliegen via Miami weer veilig naar huis.

[1] Het busje koste 200 \$ per persoon, dat was de helft van mijn dollars. Dus even schrikken. (verder vielen de kosten mee).

[2] Ieder jaar zijn er binnen de groep ideeën van hoe het beter kan. Maar de uitvoer in Haïti stuit steeds op onmogelijkheden.

Na het vertrek zagen we enorme vooruitgang. Het is voor ons van enorm belang dat deze teams komen. Het is een enorme aanmoediging voor ons. Ook zien we hierdoor dat we er niet alleen voor staan en dat er mensen tijd en geld beschikbaar willen maken om de arme medemens te helpen. Ook voor volgend jaar zijn we weer op zoek naar mensen die ons werk hier willen ondersteunen door het gebruik van hun door God gegeven talenten.

Ik had hier allemaal tijd voor omdat Guerline (zie vorige nieuwsbrief) mijn werk van de apotheek heeft overgenomen.

Drie dagen erna kwam het oogteam die gratis cataractoperaties kwamen uitvoeren. Deze operaties hebben ze met groot succes uitgevoerd. Verder werden er 800 patiënten gezien. Velen hiervan hebben ook een bril gekregen, waardoor ze weer veel beter zien. Ik werd hierbij geholpen door Edline die net deze periode vrij had van de universiteit waaraan ze studeert. Met deze studie kan ze bij ons als verpleegkundige komen werken als ze klaar is.

Ook de kliniek was erg druk met de tijd van de oogartsen want door de bekendmaking kwamen daar ook heel veel mensen. Verslag van het oogartsenteam staat op de website.

De kinderen doen het heel goed op school maar we moeten alweer aan de gang voor een nieuwe leraar of lerares voor volgend jaar. Het bevalt Arjan nog steeds goed en hij redt zich aardig met het Creools.

Nu is het weer even wat rustiger en kunnen we dingen afmaken waarmee het Nederlandse team niet is klaar gekomen en dat wij wel kunnen. Ben komt weer eind april voor de laatste keer om ons te helpen als hij daarna komt is het uit eigen beweging. We zijn dankbaar voor al het door hem geleverde werk en er staat weer van alles op hem te wachten om gerepareerd te worden.

Wij zijn bezig om een nieuw huisje voor de wachter te bouwen op het gastenhuis. Dit is omdat zijn oude kamer als douche bedoeld was en we daar niet aan kunnen beginnen voordat die leeg is. Dit hopen we volgend jaar te realiseren.

Verder kijken we ook nog steeds uit om een nieuw huis te bouwen zodat wij uit het gastenhuis kunnen vertrekken. Daarna kunnen wij daar weer plaats maken voor mensen die voor een bepaalde periode willen komen.

Stand van zaken

In een land als Haiti zijn er vele frustraties. Om het hier vol te houden moet je daarvan afstand kunnen nemen. Als je dat niet kunt, dan geef je het op. God moet ons de genade en het geduld geven om dat te kunnen. Met betrekking tot het in gebruik nemen van ruimtes. Wij zijn aan het bouwen voor de toekomst van het ziekenhuis en we zien wat er nodig is, maar we zijn altijd afhankelijk van vrijwilligers. Om de spullen te bouwen maar ook van vrijwillig personeel (specialisten) die we hier nodig hebben.

We hadden een doktersechtpaar van een gynocoloog, dus bouwen we een afdeling verloskunde. Die hebben we zeker in de toekomst nodig, maar dan vertrekken ze. Dan wordt het gebruik ervan uitgesteld totdat er weer iemand komt die dit gaat doen. We hebben altijd heel veel zwangeren maar geen personeel om ze allemaal te helpen, maar op het moment dat er iemand beschikbaar is, staat het op ze te wachten. De ruimtes worden wel gebruikt, maar voor andere functies en af en toe.

Zo zit het ook met het mortuarium, er is een enorme behoefte aan. Sinds twee jaar blokkeert iemand de wegernaar toe. Een probleem dat ik niet kan oplossen en dat door de lokale bevolking moet worden opgelost maar dat nog steeds niet is gebeurd. Het probleem met wat hun zien als oplossing is dat wat ze hier als oplossing zien niet onze manier is. Ze zouden hier de weg vrijmaken door vernietiging van de tegenstanders en wij willen dat het wordt gedaan door onderling overleg. Iets wat heel moeilijk blijkt te zijn.

Het andere probleem is dat de vriezermotor het niet doet en er geen personen zijn die er voldoende verstand van hebben om hem te repareren. We hopen dat er rond u iemand is die deze kennis bezit en ons zou willen helpen. Dat zou ons enorm helpen. Vindt u iemand, laat het ons dan weten. Veel mensen stoppen heel veel energie en geld in de voorbereidingen om het te laten gebeuren maar het staat te wachten op de oplossing die er moet zijn. Geduld was niet één van mijn sterke punten maar ik heb dat moeten leren en je blijft steeds weer afhankelijk.

We zijn een huis aan het bouwen voor een tweede dokter. We hebben een echtpaar dat interesse heeft getoond, maar als ze zouden komen moet er woonruimte voor hen beschikbaar zijn. Daar zijn we nu mee bezig. Ze hebben één kind en één onderweg, dus kunnen we het niet met de woonruimtes die we nu hebben. Verder is er ook nog een tweede arts waarmee we in gesprek zijn, die wil komen. Voor hem hebben we woonruimte beschikbaar maar alles hangt af van het wel of niet komen van de vrijwilligers. Personen om hier te werken om te realiseren wat erg nodig is.

Het tweede probleem is altijd geld. Dat lossen we gedeeltelijk op door teams met vrijwilligers. Mensen die hun tijd en geld beschikbaar maken om ons hier verder op weg te helpen met de voorbereidingen om klaar te zijn voor de toekomst. Wij zijn ook vrijwilligers die wel zouden willen dat er meer mensen hier kwamen die met dezelfde inzet de schouders onder Zijn werk hierwillen zetten voor een lange tijd. Dit om structureel een oplossing te brengen in een gebied waar meer dan 99% van de mensen geen werkgever heeft en men dus afhankelijk is van regen die kan vallen, maar dat meestal niet voldoende doet om te kunnen produceren wat er nodig is. Mensen hebben eigenlijk geen geld om te leven en als er dan werk is zo af en toe door

organisaties als hulp dan worden de schulden afbetaald. Ook wij hebben hiermee te maken. Het personeel wordt een schamel salaris betaald zodat we hier zoveel mogelijk met de inkomsten van het ziekenhuis de kosten van het runnen van het ziekenhuis kunnen betalen. Dit is de basisprincipe van ons functioneren hier. Wij zijn een ziekenhuis voor de armen en dit is betaalbaar doordat we met blanke vrijwilligers werken en de kosten laag proberen te houden.

Er wordt vaak gevraagd hoe de mensen hier kunnen overleven zonder inkomen of een inkomen op papier wat niet voldoende is om rond te komen. Zelfs in de stad waar meer werk is zijn de salarissen heel laag. Het aanbod van werkrachten is zo groot en het beschikbare geld zo weinig dat de marktwerking bepaalt wat je verdient. Het is een enorm voordeel als je werk hebt maar er zijn maar weinig mensen die van een salaris kunnen rondkomen en deze salarissen die het wel kunnen komen bijna altijd via organisaties uit het buitenland.

Het maakt hier niet uit hoeveel opleidingen je hebt gevolgd of waar je goed in bent. Dat gaat niet bepalen wat je gaat verdienen. Hier is bepalend of je de juiste mensen kent om überhaupt werk te vinden en dan zul je het moeten doen met wat je ervoor aangeboden krijgt. De eisen voor een baan worden steeds hoger omdat er zoveel hoog opgeleide mensen met vaak meerdere universitaire graden beschikbaar zijn. Daarom proberen er ook zoveel naar het buitenland te gaan. Verder worden er mensen als onderwijzer op de scholen aangenomen die nooit hun afgesproken salaris (wat al weinig is) krijgen omdat de ouders van de leerlingen geen geld hebben om de school te betalen.

Kort samengevat zijn onze grootste problemen: onvoldoende lange termijn vrijwilligers en korte termijn specialisten die hierheen willen komen en voldoende geld om oplossingen te kunnen betalen. Dit is waarom lange termijn planning en vooruitzien en lange termijn toewijding zo belangrijk zijn in een gebied dat iedere dag armer wordt en waar water steeds schaarser wordt (vandaag helemaal geen water in het systeem). Eén ding is zeker, iedere dag komt er meer behoefte aan ons ziekenhuis en daar zullen we ons dan ook voor moeten voorbereiden om de hulp ook in de toekomst te kunnen blijven lenigen.